

talte Ønsket om, at det skulde hemmeligholdes. De Oplysninger, jeg her fremsætter, ville ikke blive dementerede; skulde de blive det, vil jeg i det kommende Udvalg fremlægge Beviser derfor. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) omtalte en Gang i Efteraaret de 11—12—13 Embeder, lønede Bestillinger eller „Ben“, som denne Mand sad inde med, og han foretog en Oprensning deraf. Der er Mulighed for, at denne Mand, der er Statens Repræsentant i Bankkomiteen, sidder inde med langt flere Bestillinger. Jeg tør intet udtale derom, men jeg ved i alt Fald, at han har siddet med eet, som han har krævet hemmeligholdt. Det giver ikke Tillid til, at Statens Repræsentanter ville være interesserede, i at faa en saadan Undersøgelse i Gang, som vi fra vor Side absolut maa kræve.

Jeg skal til Slut sige til den højtærede Finansminister, at han paa en Maade gjorde vor Rolle her i Tinget, og i Rigsdagen i det hele, meget let, han tog ethvert Ansvar bort fra os. Have vi omhyggeligt og samvittighedsfuldt gennem længere Tid overvejet, hvordan vi ville stille os til denne Sag, er der dertil at sige, at Finansministerens Udtalelser egentlig gik ud paa, at det var spildt Arbejde: Vi kunde vedtage § 3 eller lade være — det var ganske ligegyldigt. Vi kunde vedtage dette Lovforslag eller forkaste det — det var ganske ligegyldigt. Men samtidig med, at han har gjort vor Stilling meget let, har han ogsaa gjort den ganske uværdig, og vi finde os ikke i at indtage en saadan uværdig Stilling, mindst overfor en Regering, som kalder sig en Venstregering. Jeg synes, den højtærede Finansministers Udtalelser i Gaar var af en saadan Art, at om ikke før, saa maatte dog nu den højtærede Konseilspræsident faa et Indtryk af, hvilket Fejlgreb han begik ved at kalde denne Mand til den Post, han indtager, det maatte dog nu være blevet tilstrækkelig klart for den højtærede Konseilspræsident, at han ødelægger sit Ministerium og sin Politik derved. Finansministerens Fortolkning af det, det her drejer sig om, var ganske umulig. Jeg antager, at efter at have læst den har Ingeniørfirmaet Hein & Møller Holst spidset Øren og tænkt: Ah ha! Saa nøjes

vi ikke med et beskedent Andragende til Rigsdagen, for i Fjor engagerede den forrige Trafikminister sig utvivlsomt langt stærkere overfor Hein & Møller Holst — han lod endog Statsebedsmænd tilse, hvordan den omstridte Bygning blev opført — stadig under Forbehold af Lovgivningsmagtens Sanktion, end Lassen havde engageret sig i denne Sag under Forbehold af Lovgivningsmagtens Sanktion. Men faar Regeringen ikke denne Sanktion, kunne de paagældende virkelig heller ikke henvende sig til Staten for at kræve en Ret, de ikke have. Det er, som det meget rigtigt er sagt, saaledes, at kan der uden Vedtagelse af en Lov her være en Ret at kræve, hører alting op, saa ved jeg i Grunden ikke, hvorfor vi længere sidde her.

Jeg ser meget godt, at der nu er en Vanskelighed for den højtærede Konseilspræsident ved at efterkomme min Hensetting og faa en bedre Mand paa denne Post, netop under disse ansvarsfulde Forhold. Der er den Vanskelighed, at den ærede Finansminister netop i de Maanedere, der ere gaaede, siden han var Stiftamtmand i Aalborg, har — hvad man ikke altid har Lejlighed til at se, naar der er Tale om Mænd, der sidde som ansete Personer rundt omkring i Befolkningen — afsløret sig selv, saa at det er meget betænkeligt at lade ham vende tilbage til det Embede, han har forladt, og som han aabenbart heller ikke har haft Evne til at fyldestgøre. Nu først er det kommet frem derved, at han er traadt frem i den skarper Belysning, det giver at være Minister. Men noget maa der gøres, det kan ikke blive ved at gaa, som det gaar.

N. P. Jensen: Skønt det ikke er mange Bemærkninger, der ere rettede mod det, jeg forleden udtalte, er der dog fremkommet adskillige Ting, som jeg maa gøre nogle Bemærkninger til.

Maa jeg begynde med en mere almindelig Bemærkning, væsentlig fremkaldt ved det, vi have hørt fra de to sidste ærede Talere. Vi have hørt dem udtale en almindelig Mistillid til Bankkomiteen, til Statens Repræsentanter i den. Det er ikke min Sag at forsvare, hvad der er sket eller ikke sket i den, og jeg mener,